

Hồi 16

Trời đã vào giữa Đông. Mưa phùn lạnh như dao cắt thịt. Gió ù ù thổi như muốn đẩy lùi khách bộ hành lùi lại phía sau. Trời âm u xám xịt một màu buồn buồn da diết...

Đoàn ba người mang toi đội nón nan tre lá rộng vành vượt mưa từ Quảng Điền về Phú Xuân. Những con ngựa cao lớn như không đủ sức để chạy trong mưa gió. Chúng cứ hí lên, thở ra mây luồng hơi sương rồi nhắm khu nhà bên đường để dừng chân. Một người trong số ba người ấy giật cương rồi quay qua nói với người đi bên:

- Lê Xuân Ước! Bọn ta phải dừng chân cho ngựa tránh lạnh. Dù sao thì nơi ấy cũng sắp đến rồi... Ta cũng thêm một bầu rượu ấm lấm đấy!

Lê Xuân Ước nhìn lại người đi sau rồi hỏi:

- Lão Tứ! Chú mi thấy thế nào?

- Tùy nhị vị! Chứ tại hạ đã rét lấm rồi đây!

- Ừ, vậy thì tìm chỗ nghỉ chân...!

Ba người tìm được một quán rượu khuất sau hàng phi lao và phượng vĩ thì cho ngựa chạy vào sân. Lão Lê Ban kè ngựa sát thềm quán rồi nhảy xuống. Lão kéo ngựa sát vào bên hông quán rồi gọi vào trong:

- Quán đâu! Có ai sẵn sóc ngựa cho bọn ta không?

Từ trong, một trung niên ăn mặc áo đay dày chạy ra. Y bắt từng con ngựa kéo vào cột sau mái hiên quán. Lê Ban bảo:

- Cho chúng nó ăn no giúp bọn ta, sẽ có thưởng đấy!

- Vâng! Mời ba quan nhân vào quán cho.

Lê Ban đi đầu. Lão ngồi khuất vào bên cửa để tránh gió. Hai anh em Lê Xuân Ước thì nép qua phía cửa bên kia. Ba người cởi áo to ra thì chủ quán bước ra hỏi:

- Ba vị dùng chi?

Lê Ban bảo:

- Cho rượu ba vò to và bánh bột gạo chấm mắm cái nhé!

Người chủ quán hỏi:

- Ba vị không dùng thịt lợn à?

Lê Xuân Ước nhìn Lê Ban. Chàng nhớ câu chuyện ở quán tranh mà lão kể thì mỉm cười nói:

- Nếu có gà vịt thì cho bao con. Còn không thì cứ bánh bột gạo và rượu!

Lê Tứ nhìn ra ngoài trời mưa phùn rồi chỉ cho Lê Xuân Ước:

- Chúng ta đi ngựa mà còn đuổi súc, thế mà vẫn có kẻ đi bộ... khỏe hí?

Lê Xuân Ước lắc đầu đáp:

- Người bán xừ thì đi bộ chứ đâu như bọn ta...

Lê Ban thì lặng yên nhìn ra ngoài đường... Từ đầu ngõ một người vác bao cỏ ướt sũng nước mưa đi vào nơi cột ngựa. Lê Ban cười nhạt bảo:

- Bọn ta thì được uống rượu ấm. Còn ngựa thì lại nhai cỏ lạnh, nghĩ cũng lạ cho ông trời khéo bày vẽ hí?

Người chủ quán mang rượu ra. Lão Lê Ban nhắc lấy một bình rót ra chén rồi nói:

- Cho món ăn nhanh nhanh đi! Bọn ta đói lắm rồi. Nào, các huynh đệ uống đi.

Ba người uống một lúc rồi nhìn ra ngoài đường mưa gió. Họ bỗng nghe tiếng ngựa giẫm chân và hí phía sau mái hiên. Lê Xuân Ước bảo:

- Chúng nó ăn no lại nhớ đường dài nên giục bọn ta uống nhanh lên đây!

Lê Tứ đùa:

- Có khi bọn gian lấy ngựa để ta đi bộ cho giống dân bản địa thì... mệt lắm đấy nhé lão Lê!

Lê Ban hừ một tiếng. Lão rót chén rượu đầy đưa lên miệng, nhưng bỗng ném chén rượu ra sân rồi chụp thanh nguyệt đao nhảy ra dưới trời mưa. Lão hét:

- Đuổi theo chúng mau lên!

Lê Xuân Ước và Lê Tứ cũng chụp lấy vũ khí để đuổi Lê Ban. Ba người ra đến ngoài thì thấy lò mờ trong màn mưa một kẻ cỡi ngựa dẫn theo hai con ngựa phía sau. Lê Ban đá chân vào đường lầy lội chửi:

- Mẹ cha hần! Vậy mà không ai phát hiện ra kẻ trộm ngựa.

- Có lẽ cái tên đi bộ lúc nãy đấy... Thôi lỡ rồi... Bây giờ trở vào ăn uống no rồi lội mưa mà đi. Lê Xuân Ước hậm hực bảo.

Ba người lại quay vào quán. Lê Ban gọi chủ quán:

- Ra đây cho lão gia hỏi!

- Quan nhân thông hiểu cho. Nơi đây giặc cỏ nhiều lắm. Còn bọn dân dã như chúng tôi thì đâu dám chỉ điểm... Sợ chúng trả thù thì chết.

Lê Xuân Ước hỏi:

- Tên cho ngựa ăn đâu rồi. Đưa hần ra đây.

Chủ quán khép nép gọi vào trong:

- Tiểu nhị ra đây!

Lê Tứ cười gằn bảo:

- Thân mi to như con trâu cỏ mà lại tiểu nhị là thế nào? Có phải mi ở trong đám trộm ngựa không?

Tên tiểu nhị lấp bắp nói:

- Bẩm quan nhân. Chúng dân dã này đâu dám làm điều ấy... Ba vị tha tội cho.

Lê Tứ đứng dậy chộp cổ áo đay của hắn. Giọng chàng gầm lên:

- Bọn ta đây là chủ trại trong Truông nhà Hồ đây! Mi không khai báo thật là ta mổ ruột mi ra mà uống rượu... Nói mau! Tên trộm ngựa là ai?

Chủ quán sụp xuống năn nỉ:

- Chúng dân dã không biết các ngài là chủ trại Truông nhà Hồ... Xin để cho tại hạ nói.

- Nói đi!

- Tên trộm ngựa ấy là “Dạ thử tinh” làm nghề săn thú trong Hoành Sơn. Y vừa về đây sáng nay... Nhà y mãi trong Phú Xuân...

Lê Ban gạt ngay lời tên tửu quán:

- “Chuột tinh ban đêm” là tên trong đội thám sát binh rồi. Vậy bọn mi cũng là một cánh với nhau... mau khai thật không ta mổ bụng cả lũ...!

Lê Ban vừa nói dứt thì ôm đầu than:

- Đầu ta nhức quá các lão đệ ơi!

Lê Xuân Ước giật mình kêu lên:

- Hắn bỏ độc dục vào rượu rồi! Mau lấy thuốc giải ra đây!

Lê Tứ rút phán quan bút ra điễm vào ngực tên chủ quán. Lê Xuân Ước thì múa kiếm đâm tên tiểu nhị. Hai tên nhảy lùi lại quát lên:

- Bọn mi không thoát khỏi nơi đây đâu. Độc dục sẽ trói ba đứa mi về Phú Xuân cho ngài đội cơ xử tội...!

Hai tên nói xong thì rút vũ khí dưới gầm bàn ra... Tên tiểu nhị cầm đoản đao đâm xóc tới ngực Lê Tứ. Còn chủ quán thì múa dùi sắt đập xuống đầu Lê Xuân Ước. Hai người lùi ra cửa vừa ôm đầu vừa đánh trả yếu ớt trong khi Lê Ban thì cứ ôm bụng nằm lăn lộn bên bàn rượu...

Cuộc đấu không cân đối đang xảy ra thì kẻ ăn trộm ngựa đã dẫn xác tới. Hắn nhảy xuống đất bảo:

- Đừng giết hắn. Cứ trói đưa về Phú Xuân cho ta!

Lê Xuân Ước tức giận. Chàng vận công hét lên một tiếng như hổ gầm rống thét:

- Họ Lê ta chết tại đây sao...? Trời hỡi!

Ba tên thám sát binh nhảy tới trói ba người rồi đặt lên lưng ngựa. Tên thợ săn bảo hai tên thuộc hạ:

- Bọn hần còn đông lắm. Cố mà bắt hết cho ta... Thôi ta đi trước!

“Dạ thử tinh” cỡi ngựa đầu ra roi chở ba người chạy trong mưa về Phú Xuân...

Minh Quang và hai tiểu muội đội mưa gió, khoác áo toại ra roi cho ngựa phi nhanh. Trời lạnh như cắt, nhưng ba người không biết lạnh. Minh Quang chạy đến quán của bọn thuộc hạ “Dạ thử tinh”. Chàng thấy dấu chân ngựa giày xéo trước quán thì có ý nghi ngờ bảo khê Thu Hà và Phi Yên:

- Nhị tiểu muội! Nơi đây dường như vừa xảy ra trận đánh. Hãy cẩn thận theo lời ngu huynh!

Chàng cho ngựa vào đến bờ rào thì hắt đầu chỉ về phía mảnh chén vỡ cho Thu Hà và Phi Yên. Hai thiếu nữ nhìn nhau cùng hiểu rồi giục ngựa ruổi theo Minh Quang vào tận mái hiên.

Minh Quang cột ngựa nơi cột mái hiên. Chàng gọi:

- Chủ quán!

Tên tiểu nhị to cao bước ra nhìn đăm đăm ba tay thư sinh. Hần thi lễ:

- Có tại hạ đây. Xin mời quý công tử vào trong cho ấm.

Minh Quang nhảy xuống đất. Chàng bảo tên tiểu nhị:

- Cho ngựa ăn cẩn thận để bọn ta kịp vào Phú Xuân nhé!

- Vâng!

Ba người vận võ phục nam vào ngồi đúng chiếc bàn của bọn Lê Tứ đã ngồi. Minh Quang gọi chủ quán vừa thoáng trông thấy ba chiếc áo toại còn treo trên vách lá. Chàng hiểu chuyện gì đã xảy ra nơi đây. Chàng gọi:

- Chủ quán!

- Có ngay đây ạ!

Tên chủ quán lom khom bước ra. Minh Quang nhìn y rồi khê bảo hai cô gái:

- Nhị đệ trông mấy con ngựa của chúng ta như thế nào?

Thu Hà bước ra cửa. Tên chủ quán ngạc nhiên nhìn theo thì cánh tay của Minh Quang đã tóm lấy ngực áo hần như vuốt hồ bầu chặt. Minh Quang trầm giọng hỏi:

- Ba người vào quán nhà ngươi đang ở đâu?

Tên chủ quán giật lùi lại nhưng cánh tay của chàng trai sơn dã như sắt thép không lung lay. Hần lắp bắp nói:

- Dạ! Kẻ dân quê này đâu có biết chuyện gì. Mong công tử xem lại.

Minh Quang hất đầu về phía ba chiếc áo tơ còn ướt nước treo trên vách.
Chàng bảo:

- Chúng mi gian mà không ngoan. Đã hại người mà còn để áo tơ của bằng hữu ta trên vách. Hừ! Hãy nói thật... Hiện họ đã chết rồi phải không?

Tên chủ quán gọi to:

- Tiêu nhị ơi! Mau vào giải thích cho công tử này hiểu cho ta!

Minh Quang hiểu hần muốn gì. Chàng đưa mắt cho Thu Hà. Khi tên tiêu nhị vừa chạy vào thì nàng tiêu thư giả trai đã tung luôn mấy quyền vào bụng và ngực của y. Tên tiêu nhị không ngờ hai tiểu tử nhỏ người này lại có ngọn quyền mạnh đến thế. Hần kêu lên một tiếng thì đã bắn ra ngoài sân bùn lầy. Thu Hà lướt ra như cơn gió. Nàng điềm luôn lên người hần mấy điềm vào phé huyết võ công. Tên tiêu nhị kêu vang lên:

- Ôi! Chết tại hạ rồi! Cứu tại hạ với lão huynh!

Chủ quán cố vùng ra. Tay hần đánh ngược lên hai quyền để giải cái gọng tay như thép của đối thủ đang giữ trên ngực áo. Đồng thời hai thủ gôi đánh lên hạ bộ Minh Quang như khối đá, nhưng hần đã nhầm. Chàng trẻ tuổi dùng quyền chưởng nên xuống thủ cước của hần một quyền làm hần ngòì sụp xuống luôn. Chàng nhắc hần lên:

- Mi nói cho ta nghe. Không thì ta phé mạng mi ngay lập tức?

Tên chủ quán nhìn đũa tiêu nhị to lớn của hần đang nằm rên rỉ trên mặt đất.
Hần thều thào bảo:

- Tại hạ không biết gì cả!

Minh Quang đẩy hần vào lưng ghế. Chàng ấn vào huyết Bách hội và Nhĩ môn của hần. Tên chủ quán kêu lên như lợn thọc tiết

Đề tại hạ nói!

- Nói đi!

- Ba người ấy bị trúng độc tửu và bị lão “Dạ thử tinh” đưa về Phú Xuân rồi!

- “Dạ thử tinh” là người như thế nào?

- Lão ta mặt nhọn như chuột. Sống bằng nghề đi săn ngoài Hoành Sơn! Minh Quang ấn mạnh vào tử huyết tên chủ quán một phát. Hần gục xuống nín thở luôn. Chàng bảo hai tiểu muội:

- Bọn này thì không nên để sống mà hại dân lành... Tên thợ săn ấy là người đã chém Lê Nhân nơi đồi... Đề ta vào Phú Xuân tìm cho ra hần mà cứu ba huynh đệ Lê Ban.

Thu Hà bước lại tên tiểu nhị. Nàng kéo áo hắt dậy và xô ngã vào trong quán. Hắt kêu la rồi lên, nhưng Phi Yên đã hất ngọn đèn dầu sau bếp vào vách là. Ngọn lửa bắt cao dần...

Ba con ngựa đã rời xa trong mưa. Minh Quang không nhìn lại ngôi quán đổ rục trong màn mưa đông tâm tã. Ba anh em chạy đến đêm tối thì tìm được một quán ăn khá đông khách. Minh Quang bảo:

- Chỉ có nơi đông đảo thế này chúng nó mới không dám giờ trò pha độc được vào thức ăn uống, hai tiểu muội ăn uống cho no, đêm nay ta vào Phú Xuân.

Thu Hà hỏi:

- Sư huynh! Chúng ta vào dinh Trương phó tướng luôn nhé?

Minh Quang nhìn ánh mắt của thiếu nữ đã cứu chàng một lần. Chàng mỉm cười gật đầu. Thu Hà hỏi:

- Sao lại cười?

Minh Quang đùa:

- Ngu huynh nhớ nhũ mẫu đã cứu mình ngày trước nên... muốn về sớm thăm bà...

Thu Hà cầm tay Phi Yên. Nàng bảo nhỏ:

- Theo ngu tử vào quán. Ta ngồi, đừng ngồi chung với chàng sơn dã ngán lắm.

Phi Yên nhìn sư huynh. Nàng hỏi chàng:

- Sư huynh! Ty Ty đã ghét anh rồi đấy! Hãy cẩn thận!

Minh Quang phớt tỉnh bảo:

- Vậy thì đêm nay ngu huynh vào chùa Linh Mục mà nghỉ... Để khỏi bị ám hại!

Thu Hà thúc cùi chỏ vào hông chàng trai sơn dã. Nàng giả giọng Nam:

- Đại ca! Dô nhanh lên bọn đệ đã đói lắm rồi... Đại ca không đói à?

Ba người trai trẻ tìm một chỗ ngồi sát vách trong để có thể nhìn thoàng khắp nơi trong quán. Minh Quang gọi thức ăn cho cả ba, rồi hỏi:

- Quán ta có nước dứa không?

Người tiểu bảo lắc đầu đáp:

- Nơi đây chỉ có rượu và trà ngon.

- Cho ta một ấm trà ngon nhé... Mang thức ăn nhanh lên!

Gọi xong các thứ. Bây giờ Minh Quang mới quan sát chung quanh. Chàng lắng nghe bọn vương tôn công tử đang uống rượu nói chuyện ăn chơi và chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt của chúng thì khẽ lắc đầu hỏi Thu Hà:

- Hiền đệ! Có từng chạm trán với họ khi còn đi theo nhũ mẫu chứ?

Thu Hà lắc đầu đáp:

- Đệ ít khi ra nơi đông đảo lắm. Có bao giờ nhũ mẫu cho đi một mình... Chỉ có khi gặp đại huynh thì... đệ... đệ mới liều lĩnh vậy thôi!

Minh Quang quay qua Phi Yến:

- Còn hiền đệ?

- Đệ may mắn đi nhiều với Mạc Tiểu Châu. Nhưng mỗi việc bà ta đều giải quyết giúp... Ai mà quấy phá... đệ thì bị “bà ta” cho ăn gậy ngay!

Minh Quang thở dài bảo:

- Ngu huynh không thích hợp được những nơi phức tạp như thế này. Ngày sau ngu huynh sẽ về núi ẩn dật thích hơn!

Cả ba anh em vừa ăn uống vừa râm rì chuyện trò, đến lúc thấy khách vương tôn đã ngả nghiêng khoác lác, nói năng ồn áo thì họ trả tiền rồi rời tửu quán, nhắm hướng dinh Trương Phó tướng mà đi.

Thu Hà cỡi ngựa đi trước. Minh Quang và Phi Yến song song đi sau. Qua dinh phủ Trương Phúc Loan cả ba thấy một toán năm thớt ngựa từ phía Đội thám sát binh chạy ra. Đi đầu là tên thợ săn... Cả bọn mặc võ phục màu làm khói. Minh Quang bảo:

- Tên “Chuột đêm thành tinh” đã biết hai thủ hạ bị giết. Quán bị cháy thiêu nên dẫn thuộc hạ đi tìm đấy! Anh em ta về nơi nhũ mẫu đi.

- Vâng! Đêm nay chắc chúng sẽ không để yên những nơi hoang miếu hay đình chùa đâu.

Cả ba anh em nhìn nhau cùng cười...

Nhũ mẫu họ Trần nhìn hai cô gái đã thay xiêm y đang ngồi trước mặt. Bà cười rộ:

- Mẹ không ngờ vong linh của phụ thân con linh thiêng đến vậy. Ông đã đưa đây cho anh em gặp nhau. Thầy trò, mẹ con được sum họp... Mẹ chỉ chờ lão Nhị thúc thúc của hai con đến Phú Xuân là chúng ta rời khỏi nơi đây ngay thôi.

Thu Hà lắc đầu bảo:

- Thúc thúc và chúng con còn phải lo cho xong việc của hoàng thượng đã giao cho phụ thân con nữa mẹ à! Khi đó mẹ con, anh em ta sẽ về núi lo gì.

Phu nhân bảo Phi Yến:

- Con có nghe sư huynh con bảo chừng nào về lại đây không?

Phi Yến se se lắc đầu đáp:

- Thừa sự mẫu anh ấy ít khi bàn trước công việc với chúng con. Anh sợ người chờ sẽ lo lắng khi biết công việc người đi sai giờ hẹn... hay là sự mẫu cho chúng con ra ngoài tìm dò thử.

Thu Hà cũng nói vào:

- Mẹ cho hai chị em con đi tìm sự huynh nhé?

Phu nhân khẽ lắc đầu nhìn ra ngõ công:

- Không nên như thế... Cứ chờ sự huynh con sẽ về ngay thôi.

Vào lúc ấy ngoài cổng có tiếng gọi vào:

- Quý nhũ mẫu mở cổng!

Phu Nhân nhíu mày lo lắng. Bà đứng dậy bảo Phi Yên:

- Con liệu có gì phiền phức nếu chúng khám phá ra gốc gác các con không?

Phi Yên bặm môi lắc đầu rồi nàng nhắc thanh trường kiếm của Mạc Tiểu Châu đã giao cho nàng giữ. Nàng nói:

- Cứ mở để bọn chúng vào xem thử.

Phu nhân chậm rãi ra mở cổng gỗ. Bà nhìn thấy năm tên thám sát binh đang đứng với một tên đội cơ đã từng đến dinh. Bà hỏi:

- Các hạ cần điều chi?

Tên đội cơ đáp:

- Chúng tôi chỉ xin nhũ mẫu cho khám qua trong nội dinh theo lệnh trên. Mong nhũ mẫu hiểu cho.

Phu nhân mỉm cười hiền hậu đáp:

- Các người cứ tự nhiên. Nhưng hôm nay không có kẻ đã hạ thủ ba lính cơ đạo trước đầu nhé.

Tên đội trưởng đỏ mặt dù mặt hấn xám đen hấn đáp:

- Nhưng chắc có người lạ chứ nhũ mẫu?

- Cứ vào thì biết.

Năm tên thám sát binh bước vào sau cái lách người qua bên của nhũ mẫu. Chúng bước lên thềm thì thấy hai tiểu thư đang ngồi nơi khách phòng nhìn ra.

Tên vệ thi lễ rồi hỏi Thu Hà:

- Trương tiểu thư từ Lũy Thày về đây à?

- Đúng! Ta đi thăm thân phụ ta... thì có gì lạ?

- Tại hạ cũng nghĩ như thế... Còn công nương này là ai?

Thu Hà cười nhạt bảo:

- Các người làm sao biết được Mạc cô nương. Người thường đi với Mạc lão bà... Mà chỉ có quan quyền thần mới biết mà thôi.

Tên đội cơ khẽ liếc nhanh trường kiếm. Hấn nói:

- Tại hạ có nghe về Mạc cô nương... Hôm nay mới biết... Không ngờ ở tại dinh nhà Mạc cô nương vẫn còn cầm kiếm... Chắc là...?

Phi Yên hừ một tiếng rồi lạnh lùng bảo:

- Bản cô nương không cợt nhả đâu nhé. Nhà người muốn gì thì vào hỏi quan quyền thần thì biết. Còn không dám thì để hôm sau ta vào hỏi giúp, nhưng người danh xưng thế nào?

Tên đội cơ nghe hỏi như thế thì lấm lét lui ra. Hấn khoát tay cho bốn tên thuộc hạ:

- Lui! Ở đây có Mạc cô nương thì không có kẻ lạ đâu.

Hấn lui ra chào phu nhân thật lễ phép... Đám thám sát binh vừa khuất ngoài cổng thì từ vườn sau Minh Quang bước vào. Chàng chào mọi người rồi nói với phu nhân:

- May quá. Con đã gặp được lão bá và Lê Nhân ngoài dòng Hương Giang. Các vị ấy mới đến sáng nay.

Phu nhân mừng vui hỏi:

- Thế lão thúc thúc sẽ ăn náu nơi đâu?

Minh Quang đáp:

- Lão bá không nói chỗ ở, nhưng bảo đêm nay sẽ cùng bọn đệ tử vào phủ họ Trương thám thính để cứu ba người bằng hữu ra ngoài.

Thu Hà nũng nịu cầm tay mẹ:

- Cho con cùng đi với sư huynh nhé mẹ?

Phi Yên thì suy nghĩ một điều gì đó mà không nói. Mãi đến khi Minh Quang gạt đầu bảo:

- Lão bá bảo phải cần đến hai tiểu muội... Người bảo phải làm như thế này...! Chàng thâm thì vào tai ba người.

Phi Yên cười rạng rỡ. Nàng nói:

- Tiểu muội cũng nghĩ như thế. Phải giữ chân chúng ở trong...

Phu nhân đứng dậy bảo:

- Các con vào ăn rồi mang theo thức ăn cho lão thúc thúc và chú Lê Nhân... Ngoài cổng phủ quan quyền thần họ Trương bọn lính cơ lao xao một lúc để rồi yên lặng nhìn từ trong phủ bước ra hai phó tướng nội phủ. Một người cao như cây tre trước gió, trông y đi lêu khêu không vững trước thanh đao to bản đeo lưng lẳng

trong đui. Vẻ mặt y lạnh lùng rất hợp với màu da tái xanh và hàm râu én cụp xuống dưới cằm. Còn người đi một bên thì to phốp pháp như pho tượng trước đền Trần Quốc. Người mập to này không râu, màu da đỏ au như màu gà chọi bao quanh chiếc đầu trụ tóc. Y giắt một quả chùy to như quả bưởi có gai sau lưng.

Hai phó tướng nội phủ chậm chậm bước ra cửa phủ. Bọn lính cơ và đội thám sát binh đứng nép dọc về hai bên và nhìn theo hai viên tướng dị hình đang đứng trước hai thiêu nữ mặc võ phục trắng. Người ốm lêu khêu khẽ nghiêng người tỏ vẻ lịch thiệp hỏi:

- Chẳng hay Mạc cô nương và Trương tiểu thư đến phủ làm gì vào giờ này?

Còn người to mập thì vừa cười vừa vò cái đầu trọc nhìn Phi Yên. Y cất giọng rề rề bảo:

- Hôm nay Mạc lão bà không cùng đi với cô nương sao?

Phi Yên thản nhiên đáp:

- Bản cô nương muốn vào yết kiến Trương quyền thần theo lời căn dặn của bà bà. Nhờ các vị đưa hai ta vào...

Người ốm nhìn thanh trường kiếm trên lưng của Phi Yên. Hấn nói:

- Tại hạ nhìn kiếm là biết người... Chắc Mạc lão bà cũng lẫn quân đầu trong Phú Xuân này chứ?

Phi Yên lạnh lùng bảo:

- Điều đó bản cô nương không thể tiết lộ cùng tướng quân được. Tướng quân nên tránh sang bên cho hai ta vào.

- Vậy Trương tiểu thư cũng vào ư?

Thu Hà hừ khê:

- Ta vào hỏi xem phụ thân ta bao giờ trở lại Phú Xuân. Nhị vị tướng quân vừa đến đây chắc cũng do cái tin phía Bắc chứ gì?

Hai viên tướng nhìn nhau rất nhanh như ngầm hỏi về cái tin từ Bắc Hà đưa vào. Người ốm lêu khêu đứng qua một bên. Thu Hà và Phi Yên thản nhiên bước vào và đi thẳng một mạch đến đại sảnh phủ.

Viên tướng mập to nói khê:

- Sao họ lại biết quân Trịnh sắp vào đây?

Người ốm trả lời:

- Họ cũng là người từ Lũy Thầy vào đây kia mà. Nữ nhân ngày nay gan dạ nhỉ?

Hai viên tướng quay ra bọn đội cơ và thám sát binh. Hai người bảo:

- Đêm nay không cho kẻ lạ vào tìm quan quyền thần như vừa rồi đấy nhé. Ai sai lệnh ta cắt đầu ngay.

Họ vừa nói vừa đi vào đại sảnh mà không hề hay biết từ phía sau phủ đang xuất hiện mấy bóng người chèo đi trên mái ngói và ngục thất.

Người mập bước vào đại sảnh đứng phía tả. Người gầy cao thì đứng phía hữu nhìn ra ngoài. Trên ghế quyền thần Trương Phúc Loan ngồi chễm trệ nhìn nhìn xuống. Hai bên tả hữu là võ tướng nhìn đôi nhau trong tư thế bảo vệ...

Thu Hà và Phi Yến bước đến cách võ tướng năm sải tay thì một viên võ tướng đưa tay ra chặn lại:

- Hai cô nương hãy dừng lại nơi đây. Bỏ kiếm đao ra như lệnh đã ban.

Thu Hà cười nhạt nhẽo:

- Bảo cô nương từng vào ra nơi đây như vào khách phòng. Chưa hề nghe luật nào ngăn cấm. Nay theo Mạc cô nương từ Bắc Hà vào phủ báo hung tin không lý lại làm kẻ thích khách hay sao mà các hạ lại bảo bỏ vũ khí ra?

Viên thuộc tướng của Trương quyền thần nắm đốc gươm định xóc tới thì Phi Yến đã quát khê và nhìn lên nơi Trương Phúc Loan đánh lạnh lùng yên lặng:

Ta là Mạc Yến chưa hề thấy người vô lễ như các hạ. Nay trước quan quyền thần thì kẻ nào rút gươm ra trước chính kẻ ấy có ý định mưu phản... Vậy Trương quyền thần ngài nghĩ thế nào?

Trương Phúc Loan đưa tay ra. Y cười nhạt bảo:

- Các người lặng yên để bản chức nghe Mạc tiểu thư báo tin! Chẳng hay tin dữ như thế nào vậy?

Phi Yến nhìn thẳng vào mặt tên tham quan gian ác. Nàng bảo:

- Chúa Trịnh Sâm đã ban lệnh cho đại tướng Hoàng Ngũ Phúc điều động ba vạn quân vượt sông Gianh vào Phú Xuân hỏi tội tướng quân. Bản cô nương được nghe Mạc bà bà căn dặn phải vào hợp sức với tướng quân để đưa... đi nơi khác. Chẳng hay tướng quân có hiểu điều ấy không?

Trương Phúc Loan đập nhẹ tay xuống tay ghế võ tướng. Lão nhìn hai bên tả hữu võ tướng thuộc hạ rồi nói nhỏ. Giọng khàn khàn khó nghe. Thu Hà và Phi Yến biết tên tham quan đang bị xúc động mạnh. Hai tiểu thư nhìn hai bên tả hữu, nhưng thật tình cố nghe thử trên mái ngói hay ngoài xa có sự kiện gì xảy ra không. Nhưng Trương Phúc Loan đã bảo:

- Bản chức chưa hiểu nhị cô nương nói điều gì?

Phi Yến cười nhạt bảo:

- Nếu tướng quân muốn ta nói thẳng thì ta nói, nhưng việc ấy e không tiện cho ngài sau này.

Họ Trương trầm giọng đầy thủ đoạn. Lão bảo:

- Mạc cô nương cứ nói:

- Phi Yến không ngờ tên giặc ác này khôn ranh đến như thế. Nàng bảo:

- Cách đây trên mười năm. Mạc bà bà cùng tướng quân đã âm mưu chuyển bảo vật châu báu của vua Nặc Ông qua nước Chân Lạp triều cống cho vua Lê. Ngày ấy chính ngài đã đưa vào Phú Xuân để cất giấu. Nay Mạc bà bà muốn ngài hãy đưa ra và chuyển đi nơi khác kéo quân của đại tướng Hoàng Ngũ Phúc vào thì không biết làm sao để giữ cho trọn...

Trương Phúc Loan nghe dứt lời thì bật cười khanh khách:

- Hà! Hà! Bản chức không ngờ chuyện đùa trên mười năm giữa ta và Mạc Tiểu Châu với hoàng Thượng mà ngày nay cô nương lại đem ra đây. Có phải cô nương định nhân lúc quân Trịnh sắp qua Nam Bộ Chính vào Phú Xuân mà gieo tiếng độc cho thuộc hạ của bản chức nổi loạn tranh châu báu hay sao?

Phi Yến căm tức nhìn họ Trương rồi quay qua Thu Hà. Nàng thực sự lúng túng hành động gian ngoan kia của họ Trương thì Thu Hà đã nghiêm chỉnh bảo:

- Trương tướng quân! Chính phụ thân của tiện nữ cũng đã biết được điều này. Nay tướng quân muốn nuốt lời, thì Mạc bà bà sẽ đến đây nay mai để nói chuyện với ngài... Thôi bọn tiện nữ xin cáo lui!

Trương Phúc Loan nạt khễ:

- Các cô nương dâu thế đến đây rồi đi. Đến để lại những điều ác ý cho bản chức rồi cáo lui gieo sự phân tán trong lòng các thuộc tướng ta hay sao?

Phi Yến cười nhạt nói:

- Trương tướng quân! Việc làm của ngài bấy lâu nay mọi người đều hiểu. Nếu ngài không giao trả xe châu báu cho vua Lê thì khi quân Trịnh đến đây, ngài là kẻ bị giết đầu tiên!

Thu Hà lại nhìn hai bên tả hữu tướng mà giao cho quân Trịnh để được chu toàn tánh mạng đấy!

Phi Yến quay lại nói:

- Ta cáo lui! Quân Trịnh đang vượt qua bờ Nam đấy!

Quả như ý nghĩ của hai vị tiểu thư. Bọn thuộc tướng của họ Trương nhìn nhau ngơ ngác lo lắng. Nhưng Trương Phúc Loan đã bật dậy giận dữ:

- Bản chức không cho nhị vị cô nương ra khỏi đây. Ta chờ quân Trịnh đến để xem chúng mạnh đến mức nào!

Họ Trương nói xong thì nhìn qua hai bên đám thuộc tướng. Lão bảo:

- Nguyễn tướng quân! Đỗ tướng quân! Giữ cửa đại sảnh cho bản chức. Ai bước ra thì cứ hai thủ ngay!

Hai phó tướng ồm lêu khêu và mập tròn đứng nơi cửa rút vũ khí ra.

Trương Phúc Loan cười như ma tru quỷ khóc. Lão nhìn hai nữ tiểu thư hỏi:

- Thế nào nhị vị cô nương có muốn ra khỏi đây để tìm xe châu báu chứ?

Lão chưa nói dứt lời thì bên ngoài có tiếng huyên náo rồi tiếng quân kêu la:

- Cháy! Lửa cháy ở hậu dinh!

Bọn tả hữu tướng đồng tuốt gươm ra. Họ dáo dác tướng quân Trịnh đã đến Phú Xuân. Hai phó tướng họ Đỗ và Nguyễn bước ra cửa đại sảnh để nghe ngóng thì lại nghe tiếng quân thám sát binh kêu la vang trời đêm:

- Chúng nó đốt trại phía Bắc và phía Nam rồi. Các người mau ra chống đỡ!

Thu Hà và Phi Yến đặt tay vào đốc kiếm. Cùng lúc ấy những ngọn đèn dầu treo lủng lẳng trên trần bỗng rơi xuống: Choang! Choang! Rồi ánh sáng tắt ngấm một màu đen. Tiếng vũ khí va chạm chan chát. Tiếng ngói rơi đánh choảng! Choảng! Trong màn đêm kinh khủng.

Thu Hà và Phi Yến như hai con chim én bay lên xà ngang của mái dinh phủ. Trong khi bọn võ tướng đang đánh chém loạn đả giữa đêm tối thì những bóng người lao ra ngoài vòng tường phủ Phú Xuân như những cánh dơi đêm chao lượn bắt mồi...

Ba con đò chằm chằm trôi giữa dòng Hương Giang về phía bên kia bờ tả ngạn. Trời mờ sáng, nhưng mặt sông còn sương phủ trắng nhờ nhờ. Nên những con thuyền ở xa không nhìn rõ được thuyền lân cận cách nhau năm sáu sải tay... bởi màn sương mù ấy.

Mặt sông đông lạnh buốt. Gió thổi từng hồi đẩy đưa con thuyền như vông ru trên sông. Cảm thông cảnh giá buốt tịch mịch ấy hay sao lại bỗng đưa đến tiếng hò da diết buồn. Ai lại hò trong sương lúc mờ sáng thế nhỉ? Vậy mà vẫn có tiếng hò... dằng dặc đưa:

“À... ạ! À... ạ... ơi!

Mờ sương con gió lạnh... con gió lạnh mù sương!

Về đâu trời với nước... về đâu trời với nước tỏ tường cùng em?

Chàng đi chinh chiến bao năm...

Mài miệt em chải tóc... à! Ai! Em mài miệt chải tóc biết hỏi thăm đâu... chừ!
À...oi! ời!

Con đò trôi phía trước dừng lại. Từ trong đò nhô ra một người già. Lão Nhị lão gọi với ra sau:

- Minh Quang hiền diệt! Chú mi đâu rồi... Chắc mài nghe hò nhỉ?

Minh Quang ngồi ở con thuyền thứ ba. Chàng bò ra mũi thuyền trả lời rồi hỏi:

- Lão bá cần chi cháu?
- Xem thử Lê Nhân và Lê Ban thế nào?

Minh Quang khuấy mạnh mái chèo cho đò lên gần đò lão Nhị. Chàng thì thầm:

- E khó qua đợc ngày hôm nay!
- Còn đò thứ hai có tiếng hỏi của Trần phu nhân:

- Thúc thúc không còn cách nào khác à?

Lão Nhị thở dài rồi nói với Minh Quang như giải thích với Trần phu nhân:

- Kẻ trúng đợc dợc rồi lại bị tra khảo. Kẻ bị thương mất máu lại cứ đòi tham dự trận đánh phủ quyền thần nên vết thương sau nặng hơn vết trước thử hỏi làm sao mà tránh khỏi thương vong? Thôi chú mi qua thuyền ta, để lão qua bên ấy cho.

Minh Quang hỏi nhỏ lão Nhị khi hai người đã ngồi yên:

- Lão bá biết nơi nào có thuốc giải đợc cho vết thương nơi người Lê Nhân?

Lão Nhị lắc đầu đợc:

- Loại tên đợc này nếu cứu thoát chết thì cũng bị cầm điếc như người thuộc hạ của ta ngày xưa. Hẳn đợc ta cứu đợc về Linh Mục thì điếc và câm luôn. Chú mi có nhớ cái người bị Trịnh Du hạ thủ khi y đi bẫy thú đợc.

Trần phu nhân bơi thuyền đợc gần thuyền lão Nhị. Bà hỏi:

- Bây giờ thúc thúc định thế nào?

Lão Nhị lại thở dài đợc chậm rãi:

- Tiểu đệ qua sông với huynh đệ này. Nếu vào buổi trưa ngày mai mà thuyền tiểu đệ trở lại Linh Mục thì anh em Lê Ban còn sống. Còn trễ đợc chiều thì họ đợc yên nghỉ bên An Cựu. Thôi đợc tẩu tẩu và các cháu xuôi về Linh Mục chờ đợc...

Lão Nhị nói xong thì chèo nhanh cho con thuyền lướt đi trong sương mai. Minh Quang cặp thuyền sát thuyền Trần phu nhân. Chàng hỏi mấy cô tiểu thư:

- Nhị vị tiểu muội tịnh dưỡng cho đợc ngày mai rồi ngu huynh sẽ tính công việc cho. Kể từ hôm nay chỉ có ngu huynh lên bờ... và Lê Lão bá mà thôi. Còn các muội muội thì ẩn dưới thuyền để sẵn sóc Lê Xuân Ước, Lê Tứ và sư mẫu. Bởi công việc từ đợc này không còn đơn giản nữa.

Thu Hà lắc đầu bảo giọng trù mên:

- Tiểu muội giả nam trang đợc ai biết đợc. Em không muốn sư huynh đi một mình.

Minh Quang nhìn về ngổ ngáo của người mình yêu mên. Chàng quay lại Trần phu nhân như cầu cứu:

- Sư mẫu hãy bảo tiểu muội giúp con một tiếng đi.

Trần phu nhân lắc đầu. Bà đáp giọng đầy thân yêu:

- Diệt nhi cứ để Thu Hà giúp con một tay. Ở lại thuyền chỉ cần Phi Yến và ta là đủ rồi. Nếu có gì thì còn có người về báo tin chứ.

Minh Quang bắt lực trước sư mẫu quá chiều con mà không sợ nguy hiểm. Chàng đành bảo Thu Hà:

- Tiểu muội nên đổi trường kiếm để chúng khỏi nhìn ra mới theo ngu huynh được.

Thu Hà cười thích thú. Nàng cầm tay mẹ hỏi:

- Thanh trủy thủ mà mẹ cất giấu bấy lâu đâu rồi?

Trần phu nhân lắc đầu cốc vào đầu con gái yêu:

- Điều gì cũng không qua được mắt cô nương!

Bà quay lại lôi trong bọc hành trang và lấy ra một thanh trủy thủ dài khoảng một gang rưỡi tay. Cán màu hổ phách, lưỡi xanh biếc như nước hồ thu. Bà giải thích:

- Đây là thanh “Thanh thủy Lê gia”. Sư phụ con được ông dòng tổ “Lê Chiêu tộc” truyền lại. Nay ta trao lại cho hai người giữ như một tín vật bất ly thân, hai con hãy nhớ lấy?

Thu Hà nhăn nhó hỏi mẹ giọng nũng nịu:

- Vậy là mẫu thân trao cho sư huynh con chứ đâu có giao cho con?

Minh Quang cười nói:

- Muội muội cứ giữ lấy mà hộ thân. Còn ngu huynh đã có thanh “Lộc giác huyền kiếm” của phụ thân giao cho đây này.

Phi Yến đang đắp chăn nằm im từ đầu đến giờ bỗng ngồi dậy nhăn nhó:

- Sư huynh và tỷ tỷ cứ ồn ào mãi. Tiểu muội phải lên bờ tìm chỗ ngủ mới yên thân.

Thu Hà quay lại bảo người bạn gái:

- Ý thôi thôi... Để tỷ tỷ lên bờ cùng Lê huynh cho muội muội được mẹ chiều nhé?

- Không cần! Muội muội lên bờ đây!

Phi Yến nói xong thì nghe một tiếng “ùm” vang lên bên kia thuyền. Nàng đã lặn xuống nước mất tăm. Mãi lúc sau giữa lúc Trần phu nhân đang hốt hoảng gọi Minh Quang bơi thuyền tìm nàng thì giữa dòng nước lạnh có tiếng gọi của Phi Yến:

- Tỷ tỷ xuống bơi với em đi!

Trần phu nhân kêu rầy:

- Trời đang đông mà tắm thì có chết thôi, mau lên bờ!

Còn Thu Hà thì bảo giọng trêu chọc:

- Tỷ tỷ còn phải đi với sư huynh. Tiểu muội tắm một mình nhé!

Phi Yến ở dưới nước kêu lên:

- Tỷ tỷ khôn ranh vừa vừa đấy. Em cũng phải theo sư huynh đây!

Nàng nói xong bèn lặn xuống nước biệt tăm. Trần phu nhân gọi Minh Quang:

- Làm sư huynh mà không ra oai cho chúng nó sợ được à?

Minh Quang cười hiền hậu đáp:

- Phi Yến không dám lên bờ với bộ y phục đầy nước đâu sư mẫu à. Thôi để chúng đệ tử đi...!

Hai người nhảy lên ghềnh đá bên kia chùa Linh Mục rồi nhắm hướng Phú Xuân đi vào như đôi chim câu chao động.